

II.

C.25647.

9/29/3

80
C. 25647

James C. Lake

25647. II. C. 9. 2

U R A

moliti

JEZUSA

v Zakramentu ljubezni Božje.

Nektere molitve

za obiskovanje nar svetejšiga Zakramenta.

Udam prelepe bratovšine sv. Rešniiga

nabral

Janez Volčič,

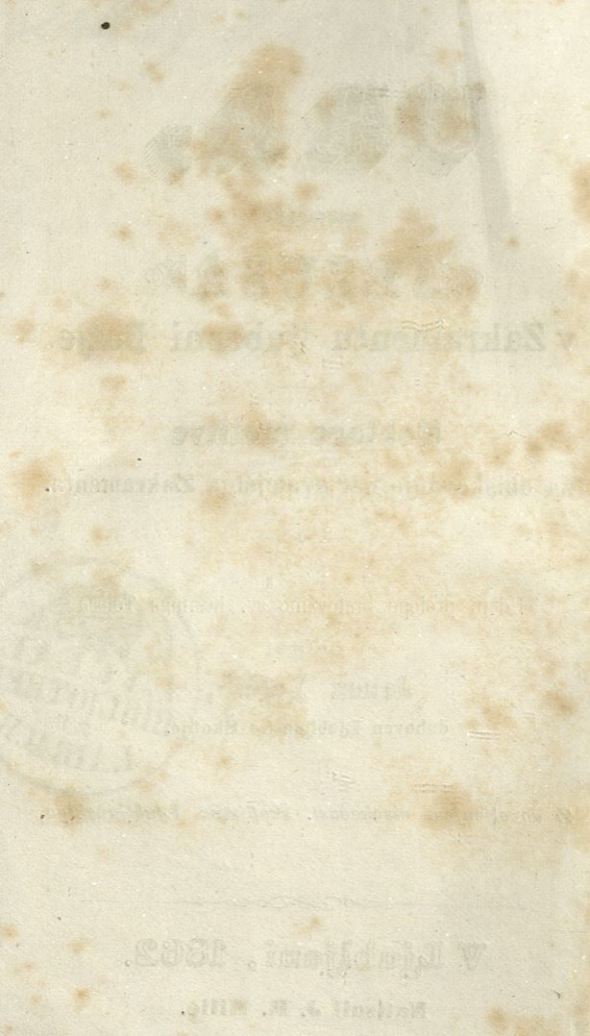
duhoven Ljubljanske Škofije

Z dovoljenjem visokočast. škofijstva Ljubljanskiga.

V Ljubljani, 1862.

Natisnil J. R. Milic.

Preljubi kristjan!

Preljubi bratje, in preljube sestre
nar lepši bratovšine

SVETIGA REŠNJIGA TELESA!

Kristus Jezus, naš Bog, je v nar sve-
tejšim Zakramentu, v Zakramentu ne-
skončne ljubezni vedno med nami. Med
nami pa je le za nas, le zavoljo nas.
Na naših oltarjih tam biva, nam ponuja vse
zaklade svoje, nam nerazumljive ljubezni, ter
željno pričakuje nas, de bi prišli k Njemu, de
bi v obilnosti zajemali iz studenca Njegove mi-
losti, vsaki za svoje potrebe; eni gnado spre-
obernjenja, drugi gnado stanovitnosti; eni to-
lažilo, drugi spet serčnost; eni pomoč za se,
drugi spet za svojiga bližnjiga. Oh, in kako
potreba je nam vsim Njegove pomoči! —

Drugič pa, za toliko ljubezen, katero nam, ubozim grešnikom, naš Bog v tem zakramentu skazuje, ali Mu nismo dolžni za to tudi nasprotne ljubezni? Če nas — hudobne On — Bog toliko ljubi, ali Ga ne bomo ljubili tudi mi? In kako pa Mu hočemo to ljubezen skazovati? Kogar radi imamo, smo tudi radi prijem. Ako tedej ljubimo Jezusa, svojiga Boga, bomo tudi radi blizo Njega. Posebni poglavitni namen bratovšine sv. Rešnjiga Telesa je pa ravno tudi ta, de se njeni udje radi zbirajo okoli tebernakeljnov svojiga Boga, Ga tam, kolikor premorejo, spodobno časte in molijo, še celo uro se z Njim priserčno pogovarjajo in radujejo. — De bi pa to sveto dolžnost toliko ložej in lepši opravljali, sim Vam, preljubi! nabral tu nekoliko molitvic, ktere zamorete opravljati pri obiskovanji nar svetejšiga Zakramenta.

Pristavim le še samo to: 1. Namen obiskovanja sv. Rešnjiga Telesa naj ti bo vselej le ta: de ponižno moli Jezusa Kristusa v tem Zakramentu Njegove ljubezni, in Njegovo Božjo prečujočnost med nami spodobno časti. 2. De s tem, kolikor premoreš, nadomestuj, ali popravljaš tiste zaničevanja, ktere se ti Božji skrivnosti delajo. 3. Ga priserčno prosi

potrebnih gnad; prosi Ga zlasti razsvetljenja v dvomih, moči v skušnjavah, tolažila in podpore v britkostih in težavah, ali gnade, ktera ti je ravno nar bolj potrebna.

Obudi prav živo vero v ta Božji Zakrament. Pomisli dobro, kdo je v ti skrivnosti? — Združi se z angelci, ki pred tabernakeljnomoč in dan molijo svojiga in tvojiga Boga. — Misli si, vsi udje te sv. bratovšine so te zvolili in te poslali pred Božji sedež, de moli časti in prosi živiga Boga; vsi pričakujejo, de bi to imenitno, angelsko službo dobro opravil.

Skerbno se varuj vse razmišljenosti. Vse druge skerbi, celo vse druge misli odloži za ta čas. Bog ne daj, de bi zato ali s tem iskal kake posvetne hvale, ker tako bi zapravil vse zasluženje. Misli si: sam, čisto sam si v cerkvi in pa — Bog. Torej bodi gluh in slep za vse drugo.

Nikakor pa ni potrebno, de bi vse te molitve mogel odmoliti; veliko bolj Ti priporočim: Kadar prideš v teh molitvah na kaj, kar bo bolj ginilo tvoje serce, obstoj in serce naj samo govori z Jezusam; vse boljši, vse lepši bo govorilo, kakor ti jest popisati zamorem. Jest bi celo djal, de vsiga tega v eni

uri obmoliti ne moreš — tudi ne smeš; javalne bi imel kaj dobička, ako bi tako hitro molil, de bi vse to zmolil. Torej ljubi moj kristjan! še enkrat: Moli premišljeno — naj serce samo govori, in ako le eno molitvico opraviš, pa tisto prav — zadosti bo. — Poslednjič te prosim: Le enkrat zdični tudi za me! —

Hvaljen bodi Jezus Kristus,
In češena Marija prečista Devica!

Med osmino praznika sv. Rešnjiga Telesa 1862.

I. Živa vera.

O predobrotljivi, ljubeznjivi moj Zveličar! Ti sam si rekel, de si resnično in bistevno pričujoč v podobah na videz revnih tega božjiga, nar svetejšiga Zakramenta. Živo to verujem, o Gospod, poterdi mojo vero! Molim Te, o vsigamogočni Bog! Molim te, ki si se ponižal iz zgolj ljubezni do mene v zapušenim hlevu rojen biti, molim Te, ki si se za mé uboziga grešnika dal križati, ki pa zdaj v svojim veličastvu tam v nebesih kraljuješ, in boš nekdam prišel sodit žive in mertve. Le Tvoja neskončna ljubezen Te je zakrila tako skrivnostno v ta presveti Zakrament. Živo to verujem, o Gospod! in akoravno tega razumeti ne morem, vendar sim pripravljen, tavžentkrat umreti za

to vero, ako bi treba bilo. V ti terdni veri pokleknem pred Tebe, o moj Bog, ter se zedinim z vsimi nebeškimi duhovi, ki Te molijo tu v tem presvetim Zakramentu, z vsimi brati in sestrami naše bratovšine, pa tudi z vsimi drugimi pobožnimi dušami, ki te molijo in častijo v tem zakramentu Tvoje neskončne ljubezni. Z njihovo molitevjo zedinim svojo molitev ter z njimi vred zakličem:

„Bodi češen in hvaljen vsaki čas —
Nar svetejši in Božji Zakrament!“

2. Prošnja za pomoč, de bi to uro zbrano molil.

O kako srečen sim, ljubi moj Jezus! de sim tukaj, tako blizo Tebe; kako srečen, de smem s Teboj v tem Tvojim tempeljnu govoriti, Tebi svoje serce odkriti, Tebi vse dušne in telesne potrebe potožiti. Prosim Te, pomagaj mi, de vse to prav opravi. Saj veš, kako sim želel s Teboj sam govoriti, s Teboj samim biti; ker Ti si moje veselje, Ti moje življenje, Ti moje vse! Kaj mi pač vse pomaga, ako ni-

sim sklenjen s Teboj? Pri tebi pa, o moj Bog! bi rad pozabil ves svet, in vso njegovo nečimernost. Pokaži mi torej, kako lepo je biti pri Tebi; pa udeleži me tudi sladkosti Tvoje pričujočnosti, in daj mojemu sercu take zdihljeje, tako hrepenenje, ki Tebi dopadejo in so meni koristni.

Ta svet že za veliko milost ima, ako kdo smé sam s kraljem ali cesarjem govoriti. O koliko bolj srečen sim jest, ker sim pred Teboj, o moj Bog! s Teboj samim, in jest s Teboj sam govoriti smem! O de bi pač dobro spoznal to neskončno srečo! Ker mi pa to milost skazuješ, dodeli mi tudi gnado, de bom tudi ves s Teboj zedinjen, dokler tu pred Teboj klečim. Odverni od mene vse razmišljenosti, ter vse ptuje misli, ki me zamorejo odvracati od Tebe; seženi iz mojiga serca vso lenobo, vso mlačnost, de Te vredno častiti zamorem. O de bi to uro drugiga nič ne mislil, kakor le, kako bi Te molil, kaj bi Te prosil, kako bi Ti potožil svojo nezvestobo, svojo revšino, kako bi serčno zdihoval k Tebi, o moj Jezus!

Vi angeli Gospodovi, vi nebeški

duhovi, ki tukaj v tem nar svetejšim Zakramentu molite svojiga in mojiga Boga, o naj se tudi jest vam pridružim, in z vami molim vsigamogočniga Boga! Rad bi mu jest skazal, rad bi Mu daroval tako čisto, tako serčno, tako gorečo ljubezen, kakor Mu jo darujete vi, presveti duhovi. Oh, nadomestite vi, kar jest ne premorem, in sprosrite mi tiste gnade, ki so mi potrebne ravno zdaj, pa tudi za vse življenje.

3. Pogovor z Jezusam samim.

1. Neskončna ljubezen Jezusa Kristusa v tem nar svetejšim Zakramentu.

O vsigamogočni, večni Bog, o premili moj Zveličar! ki si v tem nar svetejšim Zakramentu z neskončno dobroto, z nezapopadljivo ljubeznijo vse svoje čudeže zedinil, lej! pred Tvojim svetim tabernakelnam, pred Teboj klečim tukaj, de bi Te počastil, kolikor le premore moje ubogo serce.

Vem, sv. vera me to uči; vem, o

moj presladki Jezus! de tu v tem Za-
 kramentu na altarji je svetišče, kjer Ti,
 neomadežano Jagnje, Ti presveti, nar-
 viši duhoven vedno prosiš za nas. Tu
 je altar presrečne sprave, kjer se Ti
 vedno daruješ v prečisti dar za odpu-
 šanje naših grehov. Tu je altar žgav-
 nih darov, kjer se Ti nebeško Jagnje
 vsiga in popolnoma povživaš v gorečim
 plamenu svoje neskončne ljubezni do
 nas. Tu je altar vedniga kadenja, kjer
 Ti, viši duhoven nove zaveze, kadilo
 svojih prošnjá in darovanj vedno pošil-
 ljaš proti nebu za nas. O predrago
 kadilo! kako prijetno mora duhteti pred
 Tvojim obličjem, o moj Bog! kako Te
 častijo té presrečne molitve, té po-
 polnoma darovanja! V neskončnim po-
 niževanju svojiga edinorojeniga Sina na
 altarji spoznaj, o večni Bog! Njega,
 nad katerim imaš vse svoje dopadajenje,
 ker ponižal se je zavoljo časti Tvojiga
 presvetiga imena. Kakor ni časa, ka-
 kor ni kraja, de bi Te ljudje ne žalili,
 tako tudi ni časa ne kraja, de bi Te
 ne častil Jezus Kristus, Tvoj edinoro-
 jeni Sin. Ljudje Te zaničujejo, Jezus
 Te časti; ljudje se povzdigujejo, Jezus
 se ponižuje; oni Te preklinjajo, On Te

poveljuje; oni so za Te vsi merzli, On ves goreč; oni Te dražijo z neštevilnimi grehi, On Te tolaži z vednim češenjem. In ravno zato je v ti podobi beliga kruha, de se Ti vedno, neprenehama daruje ter Ti skazuje tisto čast, ktere Ti ljudje skazovati nočejo, ali Ti jo celo jemljejo. —

O preljubeznjivi Zveličar! terdno verujem, de si tu v tem nar svetejšim Zakramentu pričujoč, in Te ponižno molim. Oh kaj Te je nagnilo k toliki ljubezni, k toliki dobroti, de tako naše prevelike dolgove sprejemaš in jih plačuješ za nas? Res, Ti plačuješ naše dolgove, in vse bi poplačal za nas, ko bi se mi nezvesti ne ustavljali neskončni ceni Tvoje presvete Kervi, ktero si na sv. Križi za nas pretil; res, vse bi poplačal za nas, ko bi se mi ne ustavljali tudi neskončni ceni Tvoje presvete Kervi, ktera še zdaj vsak dan skrivnostno teče na Tvojih altarjih v odpušenje naših brezštevilnih pregreh. Sej !ta Tvoja, za nas grešnike prelita Kri je ravno cena našiga odrešenja. Ona premaguje, ona zaderžuje pravico Božjo, ktera bi ves svet po zasluženji mogla pokončati. Ni pa samo to, kar

Ti, o moj Jezus! delaš in storiš v tem nar svetejšim Zakramentu. Ne tolažiš samo serda Božjiga, temuč deliš nam tudi, ravno v tem Zakramentu vse le mogočne gnade in milosti. Tukaj si naš priprošnjik, naš srednik, kjer vedno prosiš za nas, ter nam pridobiš in deliš vse dušne in telesne pripomočke, vse karkoli le potrebujemo.

Kolika sreča, o moj Bog! za me, de si **Ti** moj srednik, tako sveti véliki duhoven, razun greha vse naše slabosti občutil; torej pač dobro veš, kaj nam je treba; zraven pa si **Ti** tisti véliki duhoven, ki zavoljo častitljivosti, zavoljo svoje ljubezni do nebeškiga Očeta zaslužiš uslišan biti v vsim, karkoli poželiš! Vse smem torej upati, vse dobro pričakovati od tako dobriga, od tako mogočniga priprošnjika.

O moj prelubeznjivi Zveličar! če vse to preišlujem, kar si nekdam storil za nas, in če še to pregledujem, kar še zdaj vsaki dan delaš v tem nar svetejšim Zakramentu za zveličanje naših duš, o kako **Te** vender moram hvaliti, častiti in serčno — serčno ljubiti! Bil si v naročji svojiga nebeškiga Očeta, vidil si pa, de **Ga** lju-

dje na ti revni zemlji prav častiti ne znajo, kakor zasluži; oh! zato si Ti hotel v obilnosti svoje velike ljubezni njihovo nezmožnost nadomestiti. Človek si postal, med nami si živel. Ko si se pa podal nazaj v naročje svojiga Očeta iz kteriga si izšel, si v svoji neskončni ljubezni našel še novi čudež svoje ljubezni, de si na zemlji ostal, ako-ravno si v nebesa šel, de z zasluženjem svojiga zakramentalniga življenja še zmirej nadomestuješ, kar mi nepopolnoma storimo; še celo Božji pravici plačuješ, kar mi s svojimi grehi zadolžujemo. Vse to namreč delaš pričujoč v tem nar svetejšim Zakramentu, kjer boš bival do konca sveta.

Ta prečudna ljubezen kaže Tvojo neskončno modrost, Tvojo vsigamogočnost, in Tvojo nezmerno dobroto, o moj Bog! O zares nerazumljiva skrivnost, Tebi v čast — nam v zveličanje! Pač nov čudež Tvoje ljubezni, ki preseže vse naše misli, ki nam deli, ne le kar upati smemo, temuč nam da več, kakor si le želeli zamoremo! Kako smo vender dolžni, Te ljubiti, ker si nam pokazal to serce, ki je nam tako vdano, za našo revšino tako skerbljivo in za naše

zveličanje tako vneto! Kaj si nam še storiti zamogel, de bi nam že ne bil storil? — O kako lepo nam tu kažeš, kak močno nas vender ljubiš!

Zares, presrečna duša, o Božji Zveličar, o predobrotljivi Bog! ki se zedinja s Teboj tu na Tvojih altarjih! Vdeležuje se Tvojih djanj, Tvojih zasluženj; o kolik dobiček! Ona moli nebeškiga Očeta, kakor se Njemu spodobi; časti Tebe, kakor si Ti vreden; saj moljenje in častenje Tvoje je tudi njeno. V ti veseli, v ti tolaživni misli, o moj Zveličar! Ti darujem vse želje svojiga serca. Zedinim se z moljenjem in častenjem, s katerim Ti svojiga nebeškiga Očeta tukej v tem nar svetejšim Zakramentu poveličuješ, in Ga boš poveličeval do konca sveta. Sicer je vse to zasluženje res vse Tvoje, pa, ker se Ti ravno v ti skrivnosti meni daruješ, je taisto zares tudi moje.

O Gospod! de bi bil svojim učencam dopovedal srečo, ktero so oni imeli, si jim enkrat rekel: „Blagor jim, kateri vidijo, kar vi vidite!“ te besede so pač tudi nam rečene; in še več, naj bo njih sreča kolikoršna koli, sreča naša je pa vender le še večji, zato ker je ta Bog

med nami še bolj prečudno pričujoč, in **Ga** mi ložje, bolj gotovo najdemo, se z njim pogovarjamo, kadar in kolikor in kakor hočemo; in pa, o neznana sreča, celo prejeti **Ga** smemo; in ostal bo pri nas do konca, ter je nam tolažilo, moč in pribežališe v vsih potrebah našiga revniga življenja.

O nezmernost, o čudež **Božje** ljubezni! **Vse**, o **Gospod!** vse je prečudno v tem **Zakramentu**, čudeži, ki jih tu delaš; gnade, ktere deliš; sladkosti, ktere uživati daješ. **Pa** noben čudež mi ni toliko nerazumljiv, ker poznam **Tvojo** vsigamogočnost; ta edini pa mi je popolnoma nezapopadljiv: čudež namreč te **Tvoje** vse božje ljubezni, in pa, de **Ti** — **Bog** — delaš ta čudež tako revnim, tako hudobnim, tako nehvaležnim stvarém. **Pa**, oh! vem in spoznam, de **Tvoja** ljubezen je tako velika, kakor je **Tvoje** bitje; in to je neskončno, je večno; taka tudi **Tvoja** ljubezen!

Pa, o moj **Bog!** to mi še ni zadosti, de bi le veroval in molil ta nerazumljivi čudež, temuč vdeležiti se moram tudi sadú, kteriga ta skrivnost narurno rodi. **Ker** se mi **Ti** daruješ,

in se mi daruješ tako prečudno, mi mora tudi kaj koristiti ta neskončno veliko vredni dar, in tudi jest Ti moram dati ljubezen za toliko ljubezen, in to ljubezen si hočem — si moram v svoje serce vsaditi tako globoko, de ne bo iz njega nikdar več prešla. In ravno za to ljubezen Te prosim zdaj, o moj Bog! Vžgi v mojim sercu nebeški ogenj te svoje ljubezni, in večkrat hočem tu sem priteči, in zajemal bom iz te ognjene peči sladkosti Tvoje ljubezni. Saj je ta Zakrament tisto tolažilo, tista moč, tisto pribežališe, ktero si nam Ti, o moj Bog! zapustil. Tu si Ti, Bog in človek skupaj, z dušo in s telesam, s Kervjo in z mesam, meni v zgled, meni v dar, meni v jed, meni v podporo, meni v tolažilo.

O za nas, na naših altarjih skriti, premili Jezus! sveto ogledalo duhovniga življenja! mir, sladkost in veselje pobožnih duš! ne bom več drugod stanoval, tukaj bom v Tvojim svetišči, pri Tvojih tabernakeljnih. Naj bo moje življenje skrito, v tem Zakramentu, zedinjeno zmirej s Teboj! O Božja ljubezen, prosim Te, dodeli mi, de se celo svoje življenje tukaj zedinujem s

Teboj, de bom nekdej, gotovo sklenjen s Teboj, Te vekomaj vžival.

2. Velika nehvaležnost človeška proti Jezusu Kristusu.

Pridite kristjanje, učenci Jezusa Kristusa, pridite! in molimo Sinu Božjiga, ki je sama ljubezen; ki je z nebes prišel, de bi se nam ubogim daroval, ki je z naročja svojiga Očeta izšel, de bi v naših cerkvah stanoval: Venite, adoremes! — Pridite in molimo Ga! — O nebeški Zveličar! kolika je Tvoja ponižnost, de hočeš prebivati v hišah, ktere so postavile človeške roke, ktere so Tvojimu veličastvu tako malo pristojne. Sicer Te nebo in zemlja sprejeti ne more, vendar v svoji neskončni ljubezni hočeš prebivati prečudno na naših altarjih. Ni Ti bilo zadosti, de si v svojim pozemeljskim življenji prebival med ljudmi, ki so Te tako grozovito umorili; še potem si hotel med njimi biti, akoravno si vedil, de Ti bodo Tvoje ljubezen, Tvoje dobrote, gerdo z mnogoterimi zaničevanji povračevali! O dobrota! o ljubezen! zares Božja dobrota, Božja ljubezen! ktere ljudje niso bili vredni,

in je še dan današnji ne zaslužijo. **Procidamus ante Deum, ploremus coram Domino!** Pokleknimo pred altarjem živiga Boga, spoznajmo svoje pregrehe, objokujmo svoje hudobije. Med seboj imamo Boga, in mi smo, kakor de bi Ga ne poznali. Pri sebi imamo Boga, in še mar nam ni. Zapušamo Ga in obiskovati Ga se nam ne zdi vredno; ali, ako ga obišemo, smo razmišljeni, neobčutljivi, zaspani, brez vse ljubezni. Oh, še hujši! celo nespodobno, zaničljivo smo vpricho Njega. In kako dalječ gre naša nezvestoba? celo do pohujšanja, do oskrunjenja, do Božjiga ropa.

Stermite vé nebesa! kliče ta zaničevani Bog, in vé vrata nebeške se groze tresite zavoljo hudobij mojiga ljudstva. Zaver glo, zapustilo Me je, Mene studenec žive vode, in kopálo si je kapnice, de zavdano vodo zajema iz njih.

Spoznamo, o Gospod! sramujemo se, ker žalili smo Te in s svojimi hudobijami smo zaslužili, de bi tudi nas zadele tiste strašne besede prerokove, ktere je izrekel v tempeljnu pri Tvojim darovanji, de boš namreč mnogim v

pogubljenje. Zares, preljubeznjivi Zveličar! Ti bivaš na naših altarjih, de bi bil zvestim dušam zaklad nebeških gnad — v večno življenje, oh, pa mnogim boš, ker sami hočejo, v strašno pogubljenje! Če premišljujemo nespodobnosti, ki so se zgodile in se godé v Tvoji hiši, in celo takrat, kadar se ponavlja pred našimi očmi tista velika daritev, nad katero stermijo vse nebesa; če premišljujemo, bi rekel, čudež naše nehvaležnosti in hudobije, ali se ne bomo britko zjokali, in ali ne bo naše serce žalosti se topilo?

Oh! ko bi mi, tako v svetih resnicah podučeni, kakor smo, tam na Kalvarji bili priče tiste kervave daritve, katero je naš Božji Zveličar za nas tam opravil, ali bi bili, ne bom djal, tako merzli, tako razmišljeni, tako nepobožni; temuč, ali bi bili tako nespodobni, tako prederzni, tako brezbožni, kakor se obnašamo pred altarji Gospodovimi? Ali bi ne bili polni hvaležnosti, polni častenja, polni goreče ljubezni? — In vender moli in se daruje za nas ravno tisti Jezus tukaj na altarjih svoje ljubezni; zakaj nam ne obuduje sveta vera ravno tistih občutljejev? ali velikoveč,

ko smo toliko in tako lepo podučeni, zakaj imamo vpričo svojiga Boga tako temu nauku nasprotne občutljeje?

Bojmo se saj pravične, pa strašne šibe tako zaničevaniga Boga, bojmo se neznanih nasledkov tako oskrunjene presvete daritve. Kri Jezusa Kristusa je sklicala milost ponižnimu, skesanimu razbojniku, tirjala je pa pravico nesporjenim, terdovratnim Judam. Bog je slišal takrat ta glas; bojmo se, de bi ga tudi zdaj ne slišal, de bi ga ne slišal vam v večno pogubljenje.

O moj Bog! préd naj nas raji smert zadene! Oh milost, o Jezus! milost! odpusti nam vse grehe, s kterimi smo Te razžalili v tej prečudni skrivnosti! — Odpusti nam našo gerdo nehvaležnost! — Odpusti nam našo pregrešno merzloto! — Odpusti nam našo toliko nespodobnost! — Odpusti nam vse pohujšanje, zavoljo kteriga zdihuje Tvoja sveta cerkev! — Odpusti nam vse oskrunjenje, Božje rope in vse grehe, ktere koli smo storili zoper ta Zakrament Tvoje neskončne ljubezni! — Obžalujemo, prekličemo jih za zmiřej; radi bi jih omili s svojimi solzami, radi oprali s svojo kervjo.

Vi služabniki živiga Boga, ki gorite za čast svojiga Gospoda, zedinite se z nami, in objokujmo zasramovanja, ktere se godijo našimu Bogu celo v Njegovih tempeljnih; s svojo sveto gorečnostjo nadomestite, kar manjka našimu kesanju, našimu obžalovanju.

Jest, ubogi revež, o moj božji Zveličar! kaj hočem družiga početi, kakor bitko objokovati svoje pregrehe? Darujem Ti vse misli in želje, pa tudi vse nagnjenja svojiga skesaniga serca, ter za terdno sklenem, Ti zvestejši služiti zanaprej.

Prav je, o Gospod! še potrebno zame, de na to mislim, to premišljujem, to za terdno sklenem. Oh, dozdam sim le premalo živo veroval, ni mi bilo dosti mar za Boga, celo zaničeval sim Ga, zametoval Njegove darove, zaničeval Njegove gnade, in oh! celo oskrunjeval morebiti Njegove Zakramente; in kar mi je bilo namenjeno v posvečevanje, v zveličanje, sim obračal v svoje večno pogubljenje. — Oh Gospod! zdaj pa spoznam svojo hudobijo, obžalujem, objokujem jo, in pripravljen sim popraviti vse svoje hudobije.

O skriti, za nas darovani Bog! o

presveto, za nas zaklano Jagnje Božje! od zdaj za naprej naj mi bodo Tvoji sveti tempeljni podoba svetih nebes, naj mi bodo Tvoji sveti altarji sedež Tvojiga usmiljenja, in Tvoje svetišče naj bo pribežališe, stanovanje moji ubogi duši. Moje življenje naj bo zanaprej skrito, s Teboj sklenjeno v tem nar svetejšim Zakramentu. Večkrat se hočem tukaj s Teboj radovati, ter želim nadomestiti svojo poprejšnjo lenobo, nespodobnost in nezvestobo, kolikor mi bo le mogoče.

Za vse svoje življenje za terdno sklenem, ne le ob nedeljah in praznikih, ampak kadar mi bo le mogoče, tudi ob delavnikih, z vso nar večji spodobnostjo biti pri daritvi svete maše; večkrat hočem, kolikor moč, vredno pristopiti k Gospodovi mizi; hočem te tukaj na Tvojih altarjih večkrat obiskati, Te spodobno častiti, Tvoje hiše po svoji moči lepotiti; druge ne le z zgledam, ampak tudi z besedo k ravno temu čenju napeljevati; z eno besedo, sklenem in hočem, Te po svoji moči tako častiti, kakor sim Te dolžan častiti, kakor Ti časten biti zaslužiš; in kar sim premalo storil dozdam, hočem nadomestovati zanaprej. O Gospod! poterdi me

s svojo gnado v tem sklepu, zato, ker upam od Tvoje neskončne milosti, de mi boš dovolil, Te tukaj pred Tvojim tabernakeljnam zdaj spodobno častiti, de Te tamkej z vsimi izvoljenimi nekdej na vekomaj molim, hvalim in slavim. Amen.

4. Prošnja pred sv. Rešnjim Telesam.

O mogočni, o dobrotljivi, o mili moj Jezus! edini Sin večniga Očeta; o moj Bog! ki si skrit v revni podobi beliga kruha, v svojih svetih tempeljnih velikrat ves zapušen od človeških otrok, večkrat žaljen v tem Zakramentu svoje ljubezni, in z nehvaležnostjo, z nejevero, z nespodobnostjo, z nezbožnostjo in hudobijo človeško toliko zaničevan; lej! tu pred Teboj klečim, z britkim sercam spoznam in obžalujem vse te pregrehe, ter prosim milost za se in tudi za vse druge, ki so Te z menoj vred velikrat že vžalili v tem nar syetejšim Zakramentu. Oh, ljubi moj Jezus! ali si pač mislil na toliko našo nehvaležnost, ko si nam ravno v tem

Zakramentu skazal polnost svoje neskončne ljubezni! ali si pač pričakoval kaj taciga od nas? Ni Ti bilo zadosti, de si za vse ljudi umerl na svetim križi; ni Ti bilo zadosti, de si v naše odrešenje in posvečenje pretočil zadnjo kapljo svoje Rešnje Kervi; oh! to vse Tvoji ljubezni do nas ni bilo zadosti; še zdaj se daruješ, celo dan na dan, o neprenehama se daruješ na naših altarjih za nas; svoje presveto Telo, svojo predrago Kri daješ v hrano našim dušam; noč in dan stanuješ v svojih svetih tabernakeljnih, de si tu v klavni dar za nas, de si tu nam zdravnik, pastir, srednik, svetovavec in tolažnik. Ali je mogoče veči čudež? Zares tu je zlita vsa Tvoja ljubezen čez nas! — Oh! ali pa ni naša nehvaležnost do našiga Boga ravno tako velik čudež?

O moj Bog! angeli Te molijo; sedeži se pred Teboj ponižujejo; kerubini se v čudenji s perutami zakrivajo; serafini se v plamenu ljubezni hrepeneče pogrezujejo; oh! i kaj je vender človek, de Te toliko vleče nase, in še, ko dobro veš, koliko Te ravno ubogi človek zaničuje in ravno v tem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni? Vé-

liki **Bog!** večni **Bog!** **Kralj** vsih časov! oh, de bi **Te** vsi vstvarjeni duhovi v nebesih in na zemlji slovesno prosili odpušenja zavoljo vsih pregreh, ki so bile kdaj storjene, in ki bodo še storjene vpričo **Tebe** zoper ta nar svetejši **Zakrament**, zavoljo hudobij vsih krivo-
vercov, zavoljo brezbožnosti toliko ne-
jevercov, zavoljo oskrunjenja in **Božjih**
ropov toliko grešnikov! **Z** živo vero,
pa tudi z britkim sercam **Te** ponižno
počastimo in **Te** molimo v **Zakramentu**
Tvoje moči in **Tvoje** neskončne ljubez-
ni. **Obljubimo Ti**, de **Ti** hočemo v
Tvojih svetih tempeljnih večkrat spo-
dobno čast skazovati. **Oh**, zakaj ne
moremo **Tebi** dolžne časti nadomestiti s
prelivanjem svoje kervi? **Saj** ljubiti
in častiti **Te** hočemo iz celiga svojiga
serca. **Prosimo Te**, pomagaj nam,
podpiraj nas s svojo mogočno gnado
v tem terdnim sklepu. **To** pričakujemo,
to upamo od **Tvoje** neskončne dobrote.
Naj bo tako, naj bo, o **Gospod!** —

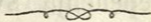
5. Darovanje.

Na svoje grešne kolena padem
pred **Tvoj** altar, o moj **Bog!** **Naj**

Ti bo hvala in zahvala za vse dobrote, ktere si mi že skazal, in ktere mi še boš; Tebi se zato vsiga izročim, Tvoj hočem biti na vekomaj, amen! Vzemi milostivo ta dar; darujem Ti sebe in vse, kar sim in kar imam. Nič naj mi ne ostane, kar bi ne bilo darovano Tvoji ljubezni. Moje premoženje, moja prostost, moje zdravje in moje življenje, vse, vse naj bo Tvoje; delaj Ti z menoj in z vsim mojim, kakor Ti hočeš. Vse Ti dam, de bo vse Tvoje; svoje premoženje, de bo dano ubogim, in se z njim zaljšajo Tvoji sveti altarji; svojo prostost, svoje zdravje in svoje življenje Ti dam, de bo vse posvečeno le v Tvojo sveto službo; vse moči svoje duše Ti dam, de Ti s taistimi zapoveduješ; vse hrepenenja svojiga serca, de jih Ti čistiš; vse zadeve svojiga zveličanja, de jih Ti, kakor veš in znaš, vedno in vselej le v dobro ravnaš. Kako bi Ti jest svojiga življenja ne daroval, saj si Ti popred zame življenje celo na križi bil dal? In kaj bi bil zamogel še več storiti za zveličanje moje, ko si umerl zame, in se še zdaj na svojih altarjih vedno daruješ za me?

O ljubezen! o ljubezen neskončna!

ktere moje ubogo serce nikoli poverniti ni v stanu; zgubljeni so vsi trenutki mojiga življenja, zgubljeni vsi zdihljeji mojiga serca, kateri niso bili Tebi popolnoma darovani, o moj Bog! sprejmi saj te trenutke mojiga življenja, ktere mi je še Tvoja milost odločila; naj Ti bodo popolnoma posvečeni. Če Te ne morem tako ljubiti, kakor želim in kakor si Ti vreden ljubljen biti, oh! naj Te saj toliko ljubim, kolikor Te ljubiti le premorem. Res, moj Bog! rad prevzamem britkosti in težave, nadloge in zaničevanje, de bom tako rekoč persiljen, se vsimu posvetnimu odpovedati in tako zanaprej le Tebe ljubim, le po Tebi hrepenim, le za Te in v Tebi samim živim na vekomaj! Amen.

(Duša, ktera resnično hrepeni po svojim zveličanji in ravno zato svojiga nebeškiga ženina — Jezusa Kristusa čez vse ljubi, taka duša tudi prav v živo spozná vse dobrote, ktere ji nebeški Zveličar delí, pa tudi nima nobene večí, nobene lepši želje, kakor z Njim zedinjena biti; hrepeni po nezapopadljivi sreči, Ga prejeti, Ga posesti. Torej, keršanska duša!

hodi rada, pogostama k sv. Obhajilu, pa le s tem pervim namenam, de bi Jezusa Kristusa častila, poveličevala, zmirej bolj serčno ljubila; in s tem drugim namenam, de bi zadobila gnade, ki so ti potrebne, de se greha varuješ, v čednostih napreduješ in tako dosežeš svetost in čast, za katero te je Bog vstvaril. Prosi z otročjim zupanjem vsih teh gnad; saj On, ki se ti sámiga sebe vsiga daruje, ti ne more nič odreči. Nar imenitniši, nar večí gnada pa, za katero moraš zdajle, to uro, prositi, je gnada, de sv. Obhajilo v svojim življenji vselej, pa tudi na zadnjo uro vredno prejmeš. In ravno zdaj, ko si tako blizo Jezusa, ko ga lahko prosiš, kar in kakor hočeš, zdaj je ravno nar bolj pripravno, de Ga prosiš za to gnado; in uslišal te bo, uslišati te mora. Le serčno zdihuj:)

6. Prošnja, de bi sv. Obhajilo vselej vredno prejeli.

O moj Bog! večkrat mi je pripušeno, pristopiti k sv. Obhajilu. To je Tvoja gnada, o Gospod! za katero Te nikoli dosti zahvaliti ne morem. Skerbi me pa, bojim se, de bi tega presv.

opravila prav ne opravil, de bi se prav k njemu ne pripravil. Kolika nesreča za me pa, o moj Bog! ako bi te Božje skrivnosti prav ne prejel; kolika nesreča še le, ako bi ta nezápopadljivi Zakrament nevredno — sebi v pogubljenje prejel. Groza in strah me je, ko to premišljujem.

Moj Bog, moj preljubeznjivi Jezus! zdaj sim pred Teboj, zdaj sim pri Tebi; nekako pravico, se mi zdi, imam, doželei kaj posebniga od Tebe, in Ti, to dobro, za gotovo vem, mi vse lahko daš. Veš, kaj imenitniga, kaj posebniga Te prosim? pa ne le za enkrat, temuč za celo svoje življenje, pa tudi ne le poverhno, temuč preserčno, kolikor lepo le premorem, Te prosim, o ne zameri mi, nadležno, silno Te prosim: daj mi gnado, de Te vselej, celo svoje življenje vredno, Tebi dopadljivo prejmem. Ti sam vselej perpravi moje serce, mojo dušo, kakor veš, de Tebi dopade; daj, de vselej pristópim k ti presveti skrivnosti s tisto živo vero, s tistim terdnim zaupanjem, in s tisto gorečo ljubeznijo, z eno besedo, vselej tako pripravljen, kakor tirja svetost, kakor tirja vrednost tega nar sve-

tejšiga Zakramenta. Jest pa tudi obljubim, de s Tvojo gnado hočem vselej storiti, kolikor bo le v moji moči, de se pripravim, vselej tako se obhajati, kakor bi si želel zadnjo uro svojiga življenja. Amen, o Gospod! Amen.

7. Prošnja, de bi tudi zadnjo uro sveto popotnico vredno prejeli.

Vem, o Gospod! de umreti bom mogel; zavoljo grehov naših nas je Tvoja sveta pravica obsodila v smert. Tisti zadnji trenutek — kdaj bo? to samo Ti veš! — v zadnji vojski tega revniga življenja, bom, bolj ko kdaj popred, bom nar bolj potreboval Tvoje pomoči zoper smertni strah in grozo njeno; zoper dušne sovražnike, ki si bodo na vso moč prizadevali, me pogubiti; tudi zoper svojo slabost, ktera, oh! je pač velika. Kaj ne? o moj Bog! de me takrat ne boš zapustil. Večkrat v življenji mi privoliš, de smem pristopiti k Tvoji angeljski mizi in prejeti nerazumljive skrivnosti Tvoje ljubezni; pri vsim Tvojim usmiljenji Te prosim, dodeli

mi, de se vdeležim te velike gnade tudi konc svojiga življenja. Oh, de bi bil tako srečen, de bi pred smertjo to sveto popotnico prejel s tako svetimi željami, s tako razumnostjo, s tako serčnostjo kakoršne mi bo potreba, de se Ti zadnjikrat vredno darujem, ter se s Teboj svojim Zveličarjem ljubeznjivo sklenem, preden stopim pred Té, svojiga pravičniga sodnika.

Zdaj le, o Gospod! Ti že naprej darujem za takrat svoje življenje, in voljno hočem sprejeti vse bolečine svoje zadnje bolezní in vse njene britkosti. Prosim Te pa za gnado, de, preden zapustim to solzno dolino, se vredno s Teboj sklenem, in v Tebi tudi zadobim gotovo zastavo večniga življenja. Takrat mi pomagaj, o Gospod! takrat me poterdi, me očisti, mi polajšaj britkosti mojiga ločenja, ter me sprejmi po poti v neznano večnost. S tem še le boš postavil krono vsimu, karkoli si mi dobriga storil v vsim mojim življenji, ko boš namreč moj zadnji zdihljaj posvetil in me med svoje milostljivo sprejel. Amen.

8. Prošnja za pomoč zoper skušnjave ali zoper poglavitno pregreho.

O predobrotljivi Bog! ki si tukaj pričujoč in vidiš dno mojiga serca, glej britkost, v kateri sim, glej vojsko, ki me vedno obdaja! Ali je mogoče, de, ko si mi že toliko dobrot skazal, ali je mogoče, de bi me prepustil mojim sovražnikom? Ne, o Gospod! akoravno sim bil Tebi res nezvest, akoravno sim res Tvojo gnado že velikrat zapravlil, vender sim še Tvoj; saj se zame daruješ tu na tem oltarji, saj mi pripustiš, saj me še celo vabiš, naj pridem tu sem k Tebi. Akoravno me na videz skor zapustiš, in to po pravici, zavoljo mojih grehov, vender Tvoj serd ne bo vekomaj. Sicer me neka temota obdaja, mi strah in grozo dela, pa mi vender ni zakrita svetloba, ktera je vodila dozdej moje dobro djanje in nehanje. Ali je mar mogoče, ker si me že tolikrat rešil iz rok mojiga dušniga sovražnika, ali je mogoče, de bi me zdaj njemu prepustil, de bi se polastil serca,

ki je le za Te vstvarjeno, in ktero je bilo že tolikrat posvečeno z gnado nar svetejšiga Zakramenta. Ne, o moj Bog! tega ne! Če tudi pripustiš, de me skušnjavec skuša, tega pa ne boš pripustil, de bi me premagal; pa tudi ne boš pripustil, de bi privolil v greh, ki ga sovražim bolj, kō satana; ki se ga bojim bolj, ko pekla. Gospod! ozri se na me reveža, s tistim milim očesam, ki prežene vso, še tako černo temoto! Osramoti moje sovražnike; podpiraj mojo slabo voljo in usliši pohlevno molitev potertiga serca, ki le v Té stavi svoje zaupanje, od Tebe pričakuje svojiga zveličanja, in bo vekomaj poveličevalo Tvojo milost, ki mu bo v pomoč zoper vse dušne sovražnike. Amen, o Gospod! Amen.

9. Litanije v čast sv. Rešnjimu Telesu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsigamogočni **Bog**,
Sin, vsiga sveta **Rešnji Bog**,
Sveti Duh, resnični **Bog**,
Sveta Trojica, en sam **Bog**,
Jezus, kateri si pri zadnji večerji
 sam sebe učencam zavžiti dal,
Jezus, kateri si v presvetim **Zakra-**
mentu resnično pričujoč s ker-
 vijo in z mesam, z dušo in s
 telesam, po **Božji** in človeški
 natori,
Jezus, živi kruh, kateri si iz nebes
 prišel,
Jezus, kruh angelov,
Jezus, kruh vsih izvoljenih,
Jezus, kruh močnih,
Jezus, čeznatorni kruh,
Jezus, skriti **Bog** in **Zveličar**,
Jezus, studenec vsih gnad,
Jezus, vedni in nar čistejši dar,
Jezus, nekervavi dar noviga testa-
 menta,
Jezus, nedolžno **Jagnje Božje**,
Jezus, skrita mana,
Jezus, beseda, ktera je meso po-
 stala, in zdaj vedno med nami
 prebiva,
O nar svetejši **Zakrament**,

Usmili se nas!

Nevredniga prejemanja tega presve-
 tiga Zakramenta,
 Poželenja mesa,
 Poželenja oči,
 Prevzetnosti življenja,
 Vsih pregrešnih priložnosti in ne-
 varnost,
 Skrivnih skušnjav in zalezovanja
 hudobniga duha,
 Vsih nesreč,
 Nagle in neprevidene smerti,
 Večne smerti,
Z ljubeznijo, s katero si ta sv. Za-
 krament postavil,
Z ljubeznijo, s katero si pri zadnji
 večerji svoje aposteljne obhajal,
Z ljubeznijo, s katero tudi nas s
 svojim presvetim Rešnjim telesam
 živiš,
Z ljubeznijo, s katero se v tem pre-
 svetim Zakramentu za nas daru-
 ješ,
Z ljubeznijo, s katero v tem daru
 Božji pravici zadostuješ,
Z ljubeznijo, s katero nevrednim krist-
 janam zanašaš,
Z ljubeznijo, s katero v tem presve-
 tim Zakramentu tolikanj nečasti
 preterpiš,

Reši nas, o Jezus!

Z ljubeznijo, s katero s stola svoje milosti tako usmiljeno na nas gledaš,

Z ljubeznijo, s katero nas tako dobrotljivo poslušáš,

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetim Zakramentu tolikanj gnad skazuješ,

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetim Zakramentu do konca sveta pri nas ostaneš,

Reši nas, o Jezus!

Mi ubogi grešniki,

De nam zanesesh,

De nam vse naše grehe odpustiš,

De nas v živi veri v ta presveti Zakrament poterdiš in obderžiš,

De v naših sercih terdno zaupanje v ta nar svetejši Zakrament obudiš,

De v naših sercih gorečo ljubezen do tega nar svetejšiga Zakramenta pomnožiš,

De našo čast in pobožnost k temu presvetimu Zakramentu pomnožiš in ohraniš,

De nam gnado daš, vselej z dobro pripravo k Tvoji Božji mizi pristopiti,

Te prosimo, usliši nas, o Jezus!

De nam sad tega presvetiga Zakramenta obilno dodeliš,

De resnično česenje tega nar častitljivšiga Zakramenta med nami pomnožiš,

De vso nečast od te nar častitljivi skrivnosti Božje zavaruješ in odverneš,

De svoje sveto cerkev vižaš in ohraniš,

De vsim, kateri v Te ne verujejo, luč prave vere dodeliš,

De naše misli k nebeškim željam povzdigneš,

De naše serca s svojim milostljivim obiskovanjem razveseliš in očistiš,

De nam vselej veselje nad tem presvetim Zakramentam v serce daš,

De vedno v nas ostaneš in mi v Tebi,

De nas ob koncu našiga življenja s to nebeško popotnico previdiš in obveseliš,

De nas poslednji dan k večnemu življenju obudiš,

De vsim dušam večni mir in pokoj dodeliš,

De nas na sedeži svoje milosti dobrotno uslišiš,

Te prosimo, usliši nas, o Jezus!

**Jezus, Sin Božji, Te prosimo, usliši nas,
o Jezus!**

**Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
zanesi nam, o Jezus!**

**Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
usliši nas, o Jezus!**

**Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ,
usmili se nas, o Jezus!**

Kriste, sliši nas!

Kristé, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš. Češena si Marija.

Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je spomin svojih čudežev storil. —

On je živež dal njim, kateri se Njega bojé.

Kruh z nebes si nam dodelil, ki vse razveseljenje v sebi ima.

**S tvojiga oltarja, o Gospod! prejema-
mo Kristusa, v katerim se duša in
telo razveseli.**

M o l i m o.

O Bog, kateri si nam v prečudnim zakramentu spomin svojiga terpljenja zapustil; dodeli, Te prosimo, de svete skrivnosti Tvojiga Telesa in Tvoje Kervi tako častimo, de sad Tvojiga odrešjenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogam Očetam v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

10. Molitev iz 33. psalma.

Kako mile, kako ljube so mi Tvoje prebivališa, o Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni in koperni po Tebi, de skorej omaguje.

Ti, o živi Bog, o vir življenja! bivaš tu pri nas, in le za nas, zato se širi moje serce in moje meso se veseli v živim Bogu. Ali je kje veči sreča, kakor noč in dan Boga imeti pri sebi, noč in dan bivati pri svojim Bogu?

Naj si iše in najde tica svoje zavetje in gerlica svoje gnejzdo, kjer izvali svoje mladiče:

Jest pa, o Gospod, vojskinih trum!

si zvolim Tvoje oltarje v svoje zavetje, v svoje pribežališe. Saj tu najdem svojiga Boga, in Ga molim; tu najdem svojiga Kralja, in se Mu poklonim; tu najdem svojiga Očeta, in Ga serčno objamem; tu najdem svojiga prijatla, in Mu odkrijem svoje tóžno sercé; tu najdem tudi klavni dar, in Ga darujem v zadostenje svojih grehov.

Blagor jim, kateri prebivajo v Tvoji hiši, o Gospod! ktera je veličastniši, kakor kraljeve poslopja; tu je podoba sv. nebes, nebeški Jeruzalem. O pač blagor meni, ko bi mi bilo dano, vedno tu biti, vse dni svojiga življenja preživeti v družini nebeških duhov, kateri zmirej tukaj molijo Tebe, svojiga Boga!

Blagor človeku, ki ima pomoč od Tebe, ki iše tolažila le pri Tebi; v svojim sercu si napravlja stopnice, po katerih se povzdiguje iz te solzne doline proti nebeški domovini, po kateri hrepeni, kjer vekomaj biti želi.

Začetnik in dajavec postave daje obilno svoj blagoslov njim, ki Ga išejo v duhu in v resnici. Vedno močnejši prihajajo in stopajo od čednosti do čednosti, de bodo nekdej pripravni, gledati od obličja do obličja Kralja vsih kraljev,

Boga edino praviga v blišobi Njegoviga veličastva, ki **Ga** tukaj molijo le v zagrinjalu Njegoviga poniževanja.

Oh, Gospod, Bog vojsknih trum! naj bom tudi jest med temi srečnimi, med temi izvoljenimi! **O Bog** Izraelov, **Bog** Jakobov! usliši mojo molitev, in milostno poslušaj moje revne prošnje; moji zdihljeji naj **Ti** bodo ljubeznjivo kadilo, proti **Tebi** puhteče.

O nebeški **Oče**, vsigamogočni **Bog!** bodi nam varh, bodi nam bramba! Glej obličje svojiga **Maziljenca**, glej svojiga **Sina**; in poglej, kam **Ga** je pripravila **Njegova** ljubezen do nas, in kam **Ga** je pripeljalo hrepenenje, povikševati **Tvojo** čast!

Res, moj **Bog!** boljši je en sam dan pred **Tvojim** oltarjem, kakor cele leta, kakor milijone let v hišah posvetnih, v nečimernim razveseljevanji. Spoznal sim njih prazno minljivost. **Gorje** mu, kdor je še navezan na nje!

Zvolil sim si, hrepenim, biti v **Tvojih** svetih hišah nar manjši, tudi zaničevan. **Ljubši** mi je to revno stanovanje, kakor mogočne pohištva grešnikov; **ljubši**, kakor vsi šotorji, vse poslopja posvetnjakov.

Svet je krivica, nečimernost in laž. Bog pa, ki Ga molim v Njegovih svetiših, je Bog usmiljenja. Njegove besede so sveta resnica; Njegove obljube resnične in zveste. Tukaj nam deli svoje gnade, tam pa nam pripravlja večno veličastvo. Kaj hočemo še več?

Hodimo torej po poti pravice in nedolžnosti, in pravičnim in nedolžnim obljubljeni plačilo bo nekdam naš delež. O Bog vojsknihi trum! srečen je tedej človek, kterimu se studijo pozemeljske reči, in edino le v Tebe zaupa. Tebi se torej darujem, o Gospod! sprejmi milostno ta dar v čast, katero Ti skazati želim in vekomaj me ohrani.

Čast bodi Očetu i. t. d.

11. Prošnja za tiste, za ktere smo posebno dolžni moliti.

Ne le za se, tudi še za druge Te moram prositi, o moj Bog! Akoravno nevreden, pa vender v zaupanji na Tvojo neskončno milost, zlasti zdaj, ko sim tako blizo Tebe, Te prosim za vse tiste, za ktere moliti me ljubezen veže,

kteri so z menoj še posebno sklenjeni ali po veri ali po natori.

Ker sim ud Tvoje svete katoliške cerkve, Te prosim nar pred za njeniga vidniga poglavarja, Tvojiga namestnika, našiga rimskiga Papeža Pija. Ohrani ga, o Gospod! oživljaj in osreči ga na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov. — Prosim tudi za našiga škofa Jerneja. Gospod! ohrani in obvaruj ga vsiga hudiga. — Prosim Te pa še dalje za vse druge Tvoje namestnike, za naše dušne pastirje, za svojiga spovednika, za vse pridigarje, mašnike in vse cerkvene učenike. Gospod! daj jim svojo pomoč, de sebe in nas vse pripeljejo srečno skoz to nevarno, solzno dolino tje v našo pravo domovino, k Tebi v svete nebesa. — Razlij svojiga svetiga Duha čez celo kersansko, apostoljsko cerkev, preoberni vse krivoverce, pripelji v njo vse nejeverce, in tiste, ki so od sv. cerkve ločeni, de bo le en hlev, kakor je en sam višji pastir! Obvaruj vse pravoverne tiste nesrečne merzlote do svetih reči, tistiga zaničevanja in zasramovanja svetih resnic, ktero zlasti današnji dan hoče okužiti vesoljni svet. Gospod!

daj vsim vernim kristjanam gorečnost, daj jim ljubezen do Tvojih svetih nauk, de v ponižnosti verujejo skrivnosti Tvojiga razodenja in spolnujejo Tvoje zapovedi. Daj vsim grešnikom gnado resničniga spreobrnjenja. — Posebno preserčno Te prosim za nedolžne. Oh, Gospod! Ti veš, koliko prežé pomagavci satanovi na njé, Ti veš, v koliko nevarnostih oni živé; Gospod! varuj jih; sej oni so lepotičje Tvoje svete cerkve. Ohrani tudi vse spokornike v vedni stanovitnosti, de srečno končajo svojo vojsko in krono nebeško dosežejo.

Ker sim pa tudi ud keršanskega cesarstva, Te prosim ob enim za našiga cesarja Franciška Jožefa. Gospod! stori ga srečniga, in usliši nas v dan, ko Te zanj prosimo. Vodi, razsvetluj vso našo deželsko gosposko, de nas le na to napeljuje, kar je k Tvoji Božji časti in nam vsim v zveličanje. — Še Te prosim za našo domačo deželo. Gospod! ne odvzemi nam zavoljo naših pregreh luči svete vere; ne daj, de bi se kriva vera širila po naši lepi deželi; ne pripusti nobenih razpertij med nami, temuč dodeli

nam svojiga Duha, de nas edini in vodi po poti keršanske ljubezni v sveti raj. **Gospod!** posveti, zveličaj nas vse; tega **Te** prosim po **Tvojim** neskončnim usmiljenji, ki je edino upanje naše.

Še Te prosim, **Gospod!** za svoje starše, brate in sestre, znance in prijatle, žlahtnike in dobrotnike, tudi za svoje sovražnike. **Zedini** nas vse z vezjo svoje čiste ljubezni, de spolnujemo na tanko vse **Tvoje** zapovedi in **Te** nekdam v nebesih na vse vekomaj hvalimo in častimo, slavimo in uživamo.

O Jezus! **Ti** naš srednik! ki si tukaj v tem nar svetejšim **Zakramentu** resnično pričujoč, moje molitve bodo pri **Tvojim** nebeškim **Očetu** še le zasluženje imele, če bodo zedinjene s **Tvojim** neskončnim zasluženjem, združene s **Tvojimi** prošnjami; zato, o moj **Jezus!** prosi za me, prosi z menoj za me in za vse, za ktere sim dolžan moliti. **O** de bi bila moja uboga duša, ki je bila tolikrat **Tvoje** stanovanje, sedež **Tvojiga** nezmerjeniga usmiljenja. Naj gre mogočni glas **Tvoje** **Rešnje** **Kervi** od tukaj, iz tega tabernakeljna tje v nebesa pred sedež **Božji**, de mi zadobi gnade, za ktere sim prosil za

se in za vse druge. Amen, o Gospod!
Amen.

Še nekaj imam na sercu, o Gospod! prosim Te za tiste, ki so v bližnji nevarnosti, zgubiti svojo dušo; prosim Te prav preserčno za terdovratne grešnike, kateri za nobene opomine nič ne marajo. O Gospod! zavoljo svojiga svetiga Imena se jih usmili, ne zapusti, ne zaverzi jih! Cena Tvoje Kervi so. In ako ni drugač, tukaj jih raji tepi, de le rešiš njih uboge duše! Gospod! te Ti posebno priporočim.

12. Molitev za ude naše bratovšine.

Ako že za druge molim, o moj Bog! moram še tudi posebej prositi za nje, s kterimi sim sklenjen v ti lepi bratovšini. Ker smo se zedinili, de bi Tebe, o večni Bog! častili in vedno molili v tem nar lepšim Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni, de bi Tvojo čast z lepšanjem Tvojih svetih tempeljnov povikševali, o tedaj se pač spodobi, de so tudi naše molitve nekako zedinjene, de tudi po duhovno združeni eden dru-

gimu pomagajmo, povikševati Tvojo čast in slavo. Prosim Te torej, o Gospod za vse ude naše lepe bratovšine kakor tudi zase; skaži nam obilno svojo milost, dodeli nam potrebnih gnad; zlasti to gnado, de Te vselej vredno častimo in molimo, kadarkoli se znajdemo pred Tvojimi oltarji, de ne bomo nikoli pešali v Tvoji službi, temuč de bomo vedno vneti za Tvojo čast; potem Te prosim, dodeli nam gnado, de se vsiga greha skerbno varujemo, svoje serce posvetnim nečimernostim vedno bolj odtegujemo, de vse britkosti in težave voljno prenašamo, Tvojo voljo v vsim na tanko spolnujemo, se v vsim Tvoji previdnosti radi podveržemo, nar bolj pa, o Gospod! Te prosim, daj nam vsim, de Te zares čez vse ljubimo!

Oh, kolika sreča za me! ker sim sklenjen s tolikimi svetimi dušami, ter sim deležen vsih njihovih molitev in zasluženj! O moj Bog! kadar so tukaj pred Teboj, Te molijo, in Te molijo tako preserčno, tako pobožno, so v Tebe vsi zamišljeni; oh, jest pa sim vpricho Tebe tako mlačen, tako raztresen, tako nepopolnoma. Upam pa, o Gospod! de njih gorečnost bo nado-

mestila mojo mlačnost, mojo nepopolnamost. Saj tudi zame molijo, upam de lepši, kakor jest. Razlij tedej, o Gospod svoje gnade čez nas vse, ker smo tukaj na zemlji združeni pred Tvojimi oltarji, de bomo tudi združeni nek-daj tam v naročji Tvojiga veličastva, Te vekomaj od obličja do obličja molili in častili. Amen.

13. Za duše v vicañ.

129. Psalm.

Iz globočine vpijem k Tebi, o Gospod! — Gospod, usliši moj glas! Naj poslušajo Tvoje ušesa glas moje prošnje. — Gospod! ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal, o Gospod! — Tode, pri Tebi je sprava, in zavoljo Tvoje postave čakam Tebe, o Gospod! — Moja duša čaka Njegove besede, moja duša v Gospoda upa. — Od jutranje straže do noči naj Izrael v Gospoda upa. — Ker pri Gospodu je usmiljenje, in pri Njem obilno odrešenje. — In On bo rešil Izrael vsih njegovih hudobij. — O Gospod! daj jim večni

mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti!

Oče naš. Češena si Marija ...

Gospod! usmili se jih, ki tolikanj hrepené po Tvojim obličji; prizanesi jim in reši jih iz ponočne temote! Zlasti Te prosim za duše mojih ranjcih žlahtnikov, dobrotnikov, znancov in prijatlov, in za vse tiste duše, za ktere sim dolžan moliti, za ktere moliti je Tebi nar bolj dopadljivo. In zato, o moj Bog! Ti za uboge duše v vicah darujem skoz Marijne roke vse svoje zadostivne dela in tudi vse dobro, kar bi drugi meni v življenji ali še po smerti storili, zedinjene z zasluženjem Jezusa Kristusa, Marije prečiste Device in vsih Tvojih svetnikov. Amen.

(Za to obljubo, ki se imenuje: „Velikoserčna ljubezen do ubogih duš v vicah“, so sedanji Papež Pij IX. 20. list. 1854 podelili tele odpustke: 1. Vselej, kadar se vredno sv. Zakramenti prejmejo, popolnoma odpustek za duše v vicah. 2. Vsak pondeljik [pondeljik je še posebej dušam v vicah posvečen] tudi popolnoma odpustek, kdor pobožno sv. mašo sliši, še celo, ako bi ne mogel v pondeljik biti pri

sv. maši se tega vdeležiti zamore tudi v nedeljo. Se ve de mora biti v stanu gnade Božje in navadne molitve za odpustike opraviti. 3. Kdor to obljubo stori, zamore vse odpustike, kakoršine bratovšine koli, za duše v vicah obrniti.)

14. Serčni zdihljeji pred Jezusam v nar svetejšim Zakramentu.

1. Kako svet, kako veličasten je ta kraj! Hiša Božja je, in vrata nebeške. Angeli Gospodovi molijo tukaj svojiga Boga.

2. O Božji Zveličar! ki si tukaj pričujoč, milostno se ozri na me! Ti veš uboštvo moje duše, Ti vidiš revšino mojiga serca; oh očisti, posveti me, vleci me, naveži me vsiga na-se!

3. O de bi moj jezik vedno in le Gospoda častil, in nikdar ne odjenjal Ga slaviti v tempeljnih Njegovih!

4. Tvoje prebivališe, o Gospod vojsknih trum! naj razveseljuje moje serce. O kako prijetno, kako ljubeznjivo, kako lepo je tukaj pri Tebi! Moja duša vedno sem hrepeni.

5. Sto- in stokrat hvala naj Ti bo, o Gospod! za ta veliki čudež Tvoje ljubezni!

6. Angeli Božji! zedinite se z menoj, ali prav za prav, pripustite, naj se jest vam pridružim, de združeno častimo svojiga Boga!

7. O vé vse ljudstva vesoljniga sveta, pridite in molite svojiga tako dobriga Boga!

8. Moj Bog! Ti si moj Odrešnik, moj Zveličar, moj varh, moj tolažnik in moje vse. Kaj hočem še iskati na svetu, kadar sim pri Tebi?

9. Gospod! za Tvojo hišo gorim, in ker vem, kako si tudi tukaj zaničevan, to nezrečeno žali moje serce.

10. Zakaj mi vender ni mogoče, pripeljati lesem vsih človeških serc, jih postaviti pred Tebe, de bi jih vnel z ognjem svoje nebeške ljubezni! Res svoje serce Ti darujem; o Gospod! naj neprenehama gori v tem ognji Tvoje ljubezni!

11. Jezusovimu Imenu naj se pripogujejo vse kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo!

12. O sveti Bog! Ali Te smem res pogledati, jest zaveržena, hudobna

stvar? — Oh, ne le privoliš, celo va-
biš me. Ali smem biti tako nehvale-
žen, de bi Te ne poslušal in ne prišel
k Tebi?

13. Moj Bog, moje vse! zakaj
nimam serca, ki bi bilo Tebe vredno?
— Vender, če še tako ubogo in revno,
vender Ti ga darujem; stori ga Ti
vredniga!

14. Ves sim Tvoj, ljubi moj! in
Ti ves moj! Kaj išem še družiga na
zemlji?

15. Kdo? koga me bo ločilo od
Tvoje ljubezni? — Res nič ne! ne brit-
kost, ne težava, ne lakota, ne meč, ne
terpljenje, ne smert, nič me ne bo lo-
čilo od Tebe, Bog mojiga serca!

16. Vse stvari preidejo, vse po-
svetno je minljivo, le Ti vekomaj osta-
neš. Na koga bom navezaval svoje
serce tu na zemlji? saj bom mogel vse
zapustiti.

17. Sveto pismo pravi: Dnevi
človekovi so kratki; meni se pa moji
dolgi zdijo. Kdaj bom končal tek svoje
revšine, de se sklenem s svojim Bogam
tam v pravi domovini, v nebesih.

18. Ako mi britkost napolnuje
serce, zakaj bi ne pil kelha, ki mi ga

pošlje moj Bog; saj je vender Njegov Sin veliko britkejšiga pil za moje zveličanje?

19. Stori z menoj, o Gospod! kar Ti je ljubo; kušniti hočem roko, ktera me tepe; k Bogu, svojimu tolažniku, se bom zatekel; pri Njegovih oltarjih bom vselej pomoč najdel.

20. O kako dobro je, na Boga zaupati! On je pribežališe ubogim, tolažilo žalostnim.

21. Dobri, dobrotljivi, usmiljeni Bog se imenuje. Kolikanj dobrot nam skazuje! kako poterpežljiv je z nami! kako rad nam odpusti! kako željno nas sprejme!

22. O moj Bog! pred Teboj ponižno klečim. Spoznam v britkosti vse pregreške svojiga življenja. Preljubi zdravnik, oh! ozdravi vender mojo bolno dušo; reci le eno besedo, in ozdravljena bo.

23. O Gospod! kaj je vender človek, de se mu Ti razodevaš; de se celo z njim milostno skleneš. V sve-tiše svoje ga pelješ in tam ga preob-lijesh z nebeškimi razveseljevanji.

24. O duša moja! ko bi kdaj zapustila Gospoda, svojiga Boga, kako bi bila vender nehvaležna! kako pa

tudi nesrečna! Ali bi bil pač pekel dosti hud za te?

25. Rekel sim, in pri tem ostanem: Od zdaj za naprej se hočem vsiga svojimu Bogu dati. Gospod! daj, de bo ta moj sklep tako dolg, kakor dolgo bo moje življenje!

26. Bodi mi pomočnik, bodi mi varh v vsim boju, ki me še čaka! Oh kaj premorem sam? Žalostno me le preveč tega uči lastna skušnja.

27. Nebeški Zveličar! zveličaj mojo dušo, za katero si vso svojo Kri prelil, in katero si tolikrat s svojim presvetim Telesam nasitil.

28. O vsigamogočni Bog! z daritvijo Tvojiga Sina želim skleniti darovanje samiga sebe: naj Ti bo zato dopadljiv moj dar!

29. O blagor meni, o moj Bog! de sim tu! Zakaj ne morem zmirej tu biti! zakaj ne morem tu umreti iz ljubezni do Tebe?

30. O Jezus, usmili se me! — O Jezus, sliši me! — o Jezus, usliši me!

15. Sklep te ure.

Preden se ločim, od Tebe, o moj Bog! Te prosim, odpusti mi vse razmišljenosti, vso mlačnost, in vse druge pregreške, katerih sim se vdeležil to uro pri Tebi. Grem sicer zdaj od tod; pa moje serce naj tu ostane; napolni ga s svojo gnado, s svojo ljubeznijo. Ne grem pa pred od tod, de me še blagosloviš. Prosim Te, blagoslovi me za zdaj, za vselej, za celo moje življenje, de zanaprej živim le za Te! Amen.

Moj Bog in moj Zveličar! ki si ta nar svetejši Zakrament postavil, de bi potolažil z našimi grehi svojiga razžaljeniga Očeta; oh! molim Te v ti presveti skrivnosti, ter Ti ponižno še enkrat darujem to uro, ki sim jo v Tvoje počastenje odločil. Posveti jo, o Gospod! in sprejmi jo zame in za vse, za ktere sim Te prosil v tem srečnim trenutku. Vnêmi moje sercé z ognjem svoje ljubezni, de bo vedno v tem ognju gorelo. Amen, o Gospod! Amen.

16. Zdihljej k Materi Božji.

Presveta in prečista Devica Marija, preljubeznjiva moja Mati! jest med vsimi grešniki nar revniši, dans k Tebi pribežim; saj Ti si Mati mojiga Zveličarja, kralja nebes in zemlje, nar mogočniši pomočnica za Bogam, upanje in pribežališe vsih grešnikov! — Pred Teboj, o visoka Kraljica! se priklonim s ponižnim počesenjem, ter Te pri-serčno zahvalim za tolikanj gnad in dobrot, ki si mi jih že dozdej sprosila od Boga; posebno pa, ker si me tolikrat s svojo mogočno prošnjo obvarovala peklenkiga ognja, kteriga sim s svojimi velikimi grehi že tolikrat zaslužil. — Ljubim Te, o preljubeznjiva Mati in Gospa! in iz čiste ljubezni do Tebe sklenem za terdno, Tebi zmirej in vselej zvesto služiti, in kolikor bom premogel, tudi druge napeljevati, de Te ljubijo in Tebi služijo. Za Jezusam, Tvojim ljubim Sinam, stavim vse svoje upanje na Te, in s Tvojo pomočjo upam tudi zadobiti večno svoje zveličanje. Vzemi me v število svojih služabnikov, o Mati milosti Božje! in ohrani me vedno v svojim mogočnim

varstvu. Ker vem, de vse premoreš pri Bogu, zato zdihujem in milo kličem k Tebi: Reši me vsih skušnjav, ali pa mi saj sprosi potrebno moč, de jih premagovati zamorem do konca svojiga življenja. Od Tebe pričakujem prave ljubezni do Jezusa, upam pa tudi, de bom s Tvojo pomočjo srečno sklenil svoje življenje. O moja preljubeznjiva Mati! pri Tvoji veliki ljubezni do Boga Te prosim, stoj mi vedno na strani, zlasti pa v moji zadnji uri, ko bo šlo za moje večno zveličanje. Nikar me ne zapusti, dokler me ne vidiš med zvoljenimi tam v nebesih. Tam te bom častil, tam bom Tvojimu usmiljenju večno slavo prepeval. Tako upam, tako naj tudi bo! Amen. (Sv. Ligvori.)

Spomni se, o premila Devica Marija! de se še nikoli ni slišalo, de bi bil kdo kdaj od Tebe zapušen, ki se je k Tebi zatekal, se Tvoji prošnji priporočal in Tebe pomoči prosil. S tem zaupanjem napolnjen, pribežim k Tebi, o Devic Devica in Mati Jezusa Kristusa! K Tebi pridem, k Tebi hitim in kakor grešnik zdihovaje in trepetaje pred Teboj stojim. O Ti Kraljica zemlje in Mati večne Besede! ne

zaverzi moje prošnje, temuč poslušaj me dobrotljivo, in usliši me reveža, ki iz te solzne doline pri Tebi pomoči išem. Pomagaj mi v potrebah, zdaj in vselej, posebno o smertni uri, o dobrotljiva, o milostljiva, o sladka Devica Marija! Amen. (Sv. Bernard.)

O Marija! Ti nas požegnaj s svojim preljubim Detetam Jezusam Kristusam! pred vsim hudim nas obvaruj, pred naglo in neprevideno smertjo, pred smertnim greham! — Češeno bodi sveto in sladko Ime: Jezus, Marija in sv. Jožef! — Češena bodi vsa nebeška družba zdaj in vselej in na vse večne čase! Amen.

Po svojim devištvu in čistim spočetji, o Devica! očisti naše duše, naše serca! Amen.

„Bodi češen in hvaljen vsaki čas —
Nar svetejši in Božji Zakrament!“
Amen.

Handwritten signature or name, possibly "B. G. B." or similar, written in cursive on aged, stained paper.